

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 26

Oslo, den 19. juni 1935.

47. årg.

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: mrg. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren privat 10695 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun mandag kl. 3—4.

INNHold: Jesu Hjerte — Katolisismen og tidens problemer — Ny kirke i Kristiansand — Man — For 3die gang i Konnersreuth — Olsok-valfarten — Vår feriekoloni — Spørsmål og svar — Herhjemme — og derute.

Jesu Hjerte —

I Jesu hjerte er den guddommelige kjærlighet forenet med den reneste og helligste menneskelige kjærlighet til hjelp for oss stakkels «landflyktige barn». Det er en kjærlighet som alltid har følt menneskers sorg og nød, som var det dens egen lidelse, og som derfor har kalt ut over verden: «Kom til mig alle I som er bekymret og besværet og jeg vil vederkvege eder». Ennu på korset uttaler den sin lengsel etter menneskers frelse og menneskers gjenkjærlighet: «Jeg tørster!»

Men det er også en kjærlighet som er barmhjertig og uendelig tålmodig. Han som har fortalt oss lignelsen om den fortapte sønn og deri vist oss hvad et sant faderhjerte kan eie av utholdende kjærlighet og utslettende tilgivelse — han venter selv på oss hvor i verden vi så enn forviller oss hen — venter oss med en kjærlighet i hvilken vi kan speile de følelser som fyller vårt eget hjerte og som vi kaller kjærlighet. Hvor ynkelig små vi blir med samt vårt hele «kjærlighetsliv» —! hvor tørre og innskrumpete er ikke våre hjerter, når vi betrakter Guds sønns hjerte som aldri ophører med å sende en strøm av sin egen livskraft utover en verden, som ofte og oftest ringeakter denne gave og nekter å ta imot den.

Men ikke alene «verden» gjør det — også vi hos hvem Frelseren bor i sitt tabernakel — også vi lukker ofte og oftest vårt hjerte for den sanne kjærlighets ild. Ofte og oftest på den måte at vi setter oss til doms over våre medmennesker, kritiserer dem, baktaler dem og forneker derved Jesu hjerte — vedkjenner oss ikke vårt kjennskap til dets krav til oss: «Min sønn, gi mig ditt hjerte!»

Men — å gi Kristus vårt hjerte, vie oss til Jesu hellige hjerte er ikke en handling som er gjort en gang for alle — det er en prosess. Det er en omdannelsesprosess som foregår inne i oss selv — en kamp vi skal føre med vår naturlige menneskeegoisme, og som til å begynne med vil bringe oss langt flere nederlag enn seire. Men Kristus er tålmodig — han venter på oss hvor langt og hvor lenge vi så enn vanker borte fra hans ånd, hans sinn, hans ferd. Det er denne tålmodighet som også vi skal vise overfor våre medmennesker og som kanhende er den beste veiviser vi kan ha i vår sjel mot det store mål: å bli likedannet med Frelseren selv.

Jesu Hjerte er kjærlighetens helligste symbol, — symbolet på den trofaste og alltid forhåpningsfulle tålmodighet. La oss huske det når vi vier oss til Jesu hjerte — la oss ta den innstilling til våre medmennesker med oss ut i det daglige liv. Intet gjør livet så lett å leve som hvis man får kjempet sig frem til å få «det blide hjerte — det milde sinn» til arv og eie. Ti da kan helvetes porter virkelig ikke få lukke sig op og ta oss inn i bitterhet, hat, stygge tanker og vonde ord.

La oss huske at når Kristus hver dag i den hellige messe fornyer sitt offer og skjenker oss sig selv, skjenker han oss også sin kjærlighets kraft, som var og er den dypeste grunn til hans lidelse og død propter nostram salutem — sitt hellige hjertes drivende kraft. Men vi må ville ta imot den — ikke i en from beslutning som glemmes i prøvelsens stund, men i en gjennomført holdning og handling hver stund vi lever — at også vi må være «god for dem som håper på ham — for den

Katolisismen og tidens problemer.

Et stadig tilbakevendende spørsmål med en brennende aktualitet er dette: «Hvorledes skal vi katolikker innstille oss til alle tidens vanskelige problemer — til hele den moderne utviklingsprosess?» Spørsmålet går i alle mulige forskjellige iklædninger igjen overalt — og det ser ut som om de fleste mennesker er tilbøielig til å mene at der ikke kan eksistere noen forbindelse mellom katolisismen og den moderne kultur — at disse to idéer alltid må stå i et skarpt motsetningsforhold.

La oss straks fastslå at det å være katolikk ikke vil si å klamre sig til foreldede former uten innhold — vil ikke si å ønske alle forhold uforandret. Katolisismen er ingen mumie og vi katolikker er ikke forsteninger som egentlig kun har verdi som forhistoriske rariteter. I vår hellige Kirke er der ved siden av det guddommelige prinsipp med det evige liv i sig, et menneskelig element som også er levende, i stadig bevegelse og stadig forandring og under nydannelse.

Det er ikke sant når våre motstandere påstår at vi katolikker med vår Kirke stiller oss steilt avisende og ubøielige overfor alle fremskritt og alle reformer. Katolisismen er ikke et reaksjonært og stivnet system, men et fremskrittprinsipp. Den katolske Kirke yder villig og med glede sin hjelp til enhver berettiget menneskelig bestrebelse og enhver berettiget menneskelig foretelse blir innlemmet i den katolske livsanskuelse og får nytte godt av Kirkens pleie. Som en kjærlig mor søker den katolske Kirke å gripe alle menneskelige problemer i deres dypeste røtter og å utvikle og foredle dem. Kun på katolsk grunn kan de gamle motsetningsforhold, hvis kamp innbyrdes har ført et uendelig hav av blod og gråt over menneskeheten, utlignes harmonisk: autoritet og frihet, forstand og følelse o. s. v. Den katolske livsanskuelse står ikke i motstrid til sant og sunt fremskritt, men har tvertimot i to tusen år opelsket all sann kultur, støttet og pleiet den.

Tidene skifter som bilder i et kaleidoskop — enhver tidsalder og ethvert århundre har sin styrke og sine svakheter og vår Kirke har stadig vært stillet overfor nye oppgaver og nye situasjoner. Men det skal innrømmes at vår tid er særlig rik på vanskelige situasjoner og store oppgaver.

Men — like så sikkert som det er at vi må an-

sjel som søker ham»: at også vi må være gode mot dem som håper på oss og søker oss fordi de i oss tror å kunne finne gjenspeilingen av den Frelser vi har boende hos oss — som er virkelig tilstede i våre kirker.

Som katolikker er det vårt alltid levende ansvar.

vende ikke bare våre gamle velprøvede hjelpemidler overfor alle den nye tids farer, men også vår egen tids — like så klar må vi være over at katolisismens styrke ikke ligger i dens tilpasningsevne eller i at den stadig tar nye midler, metoder eller former i bruk. Dens hovedkraft er de uforanderlige katolske prinsipper og den katolske ånd.

Her gjelder det at «Kristus er den samme igår, idag og i all evighet. La eder ikke forføre av forskjelligartede og fremmede lærdommer, ti det beste er å styrke hjertet ved nåden». Katolisismens fremtid og dens innflytelse på menneskeheten ligger ikke i at den passer sig til etter tidsånden — men i at Guds nåde får lov til å virke i våre hjerter, så der utfolder sig et rikt og pulserende liv i våre menigheter. Hele Kirkens historie beviser dette.

Da Kirken kom inn i verden fant den de sorgeligste tilstander og forhold: en religiøs falitt, en sedernes og moralens forfall og en grenseløs social spenning mellom samfundsklassene. Hvorledes blev den nu herre over disse forhold? Jo, ikke ved tilpasning eller ved å vike, men ved apostlenes preken, martyrenes blod og de kristnes rene personligheter.

Hvorledes har de store ordensstiftere reformert verden: en Benedikt, Bernhard, Franciskus, Dominikus og Ignatius? Jo, de brød sig ikke om «tidsånden», men begynte med å omdanne sig selv etter Kristi ånd for etterpå å vinne hele verden for Kristus. De undersøkte ikke først omhyggelig hvad der var moderne og tidsmessig — de spurte ganske enkelt: hvad er Guds vilje med mig? Hvad forlanger Guds hellige vilje at jeg skal gjøre?

Kirkens ledelse har aldri vært så moderne som under renessansen. Paven og de øvrige kirkefyrster stod som førere i spissen for de moderne bevegelser, idet tidens kunst og videnskap hadde forenet sig i kristenhetens centrum, ved den Hellige Stol i selve Rom. Hvis tidsmessig innstilling og moderne optreden gagnar Kirkens sak, måtte det ha vist sig på den tid da renessansen i paven og kardinalene æret de største beskyttere av tidens idealer og da alle priste pavedømmet som arnestedet for alle moderne anskuelser. Men hvad skjedde istedetfor? Etter dette modernistiske innslag fulgte det store frafall i det 16. århundre. Man hadde i renessansens tid forsømt å pleie det viktigste: Kristi ånd i alle mennesker og på alle kirkelige områder — nu hevnet det sig og hverken kunst, videnskap eller moderne livsanskuelse kunde stanse det store brudd i kristenheten og forhindre frafallet.

I «reformasjonens» første stormtid hevet der sig blandt Kirken vennligsinnede mennesker røster som anbefalte den å gå på akkord og vise eftergi-

venhet. Man forsøkte en stund å følge disse sikkert like så velmente som skadelige råd — men med sørgelig resultat. Men da husket Kirken sine sanne og egentlige kraftkilder — på konciliet i Trient utfoldet den katolske lære sig i hele sin guddommelige velde, med Kristi egen kraft — i Kristi ånd blev den sanne reformasjon gjennomført og Kirken «fornyet i Kristus» — flere store strålende helgenskikkelser opstod innenfor Kirkens rekke og gjennomførte konciliets reformer, først i sitt eget liv og så blandt sine omgivelser — og lutret steg Kristi egen Kirke frem av den tunge ildprøve.

Ignatius av Loyola og de øvrige helgener i denne reformasjonsperiode opstillet den for alle tider gyldige grunnsetning som i våre dager Oxfordgruppebevegelsen har tatt op:

«Den mest betydningsfulle og mest nødvendige oppgave og den uavviseligste betingelse for å kunde utfolde en velsignelsesrik virksomhet er at man allerførst reformerer sig selv».

Først når man har fornyet sig selv i Kristi ånd kan man tenke på å hjelpe andre til fornyelse. Men det er en vanlig foreteelse at man såre gjerne reformerer andre og såre nødig sig selv!

Har vi ikke alle hørt — ja, selv sagt — noe lignende som: «det blir ikke bedre før prestene blir bedre!» «Det blir ikke bedre før biskopene blir bedre!» o. s. v., o. s. v. Sannheten er: «Det blir ikke bedre før jeg selv forbedrer mig!» Det må, skal, og kan vi gjøre hvis vi bare vil — det er det nødvendigste og det nærmestliggende om enn såre langt fra det letteste. Og det forskåner oss for den fristelse å beskjeftige oss med våre medmenneskers feil og skrøpeligheter. Vi vil få mer enn nok å gjøre med våre egne.

«Du er mannen!» — jeg er mannen — alle er vi den som skal opta arbeidet med sig selv og bli så fullkommen som det med Guds nådige bestand

er mulig for et menneske å bli. Og dersom vi katolikker alle vil gjøre dette, vil forsøke i bønn og arbeid å reformere oss selv — så vil så sant Gud lever og virker i sin Kirke og vi vil ta imot hans virke — den skjønneste triumf for den katolske sak, den katolske livsanskuelse, den katolske trosbekjennelse ikke utebli!

Hør ikke på dem som vil reformere utenfor den av Kristus selv instiftede Kirke hvor han selv er virkelig nærværende i den hellige Eukaristi! Hør ikke på dem som i vår hellige Kirke kun ser en formålstjenlig og åndfull metode til å temme mennesker og foredle dem, selv om de uttaler sin beundring for denne «metode» og de menneskehjerner som efter deres opfatning har konstruert den! Det er ikke Guds ånd Du hører tale i disse røster hvor meget der enn tales om hans ledelse. Dette betyr ikke at Du ikke skal ha respekt for andres ærlige overbevisning. Alle som ærlig søker har fått forjettelsen tilsagt av Kristus: at han skal finne — og det tilkommer ikke oss å dømme den bror, som vandrer på sannhetens vei, selv om denne sannhet midlertidig er av subjektiv art. Det tilkommer oss å vandre i vår store trossfelle Thomas a Kempis spor: i Kristi etterfølgelse, tilhørende den av Kristus selv samlede hjord med den av ham selv utnevnte overhyrde og hyrder til veivisere og vern. Og la oss samtidig med at vi efter vår trosbekjennelse arbeider på at Guds vilje i oss og med oss må skje fyldest holde oss klart for øie, så ingen dårende røster kan besnære oss:

Alt som ligger utenfor katolsk troesbekjennelse og katolsk livsanskuelse — all gåen på akkord og tillempling — må vi avvise! Det har kjennsgjeringenes ubønnhørlige logikk vist oss.

Sannelig: kan der være noen tvil om hvor vi skal stille oss? Vi som har forjettelsen:

«Dette er seiren som har overvunnet verden: vår tro!

Ny kirke i Kristiansand.

Atter er en ny katolsk kirke under opførelse i vårt land, og det en som blir sjelden vakker og stilfull. Det er Sørlandets hovedstad som denne gang er skueplassen for kirkebygget, og kirken får navnet «St. Ansgars kirke». Da mgr. Kjelstrup kom herved i november ifjor og blev vår sogneprest, anet han nok ikke at det skulde falle i hans lodd å ha med et kirkebygg å gjøre. Helt siden februar 1895 har vår lille menighet hatt et provisorisk kapell i presteboligen, og i alle disse 40 år har kirketomten ved siden av, på hjørnet av Kongens gate og Kirkegaten, ligget og ventet på å bli anvendt efter sin bestemmelse. Hvordan gikk det så til at man fikk midler til å bygge en kirke? Det kan vi først og fremst takke et forlengt avdød fromt katolsk ektepar for, hattemaker Kneip og frue, hvis efterlat-

te midler i vinter blev disponible og gjennom deres datter, frk. Therese Kneip, overgitt ved gavebrev til sognepresten for å anvendes til kirkebygg for St. Ansgars menighet i Kristiansand. Til vederlag skulde frk. Kneip sikres en sorgfri alderdom på St. Josephs Hospital her i byen. Beløpet var vistnok ikke tilstrekkelig til formålet, men det manglende har dels vår kjære høiærverdige biskop og dels våre alltid offervillige St. Josephssøstre skaffet oss. Hs. Høiærverdighet Biskopen har personlig gjestet Kristiansand gjentatte ganger i de siste månedene i anledning av kirkebygget som er blitt overdratt til den unge dyktige arkitekt Gabriel Tallaksen. Med liv og sjel har arkitekten gitt sig i kast med sin oppgave og enhver som har sett hans tegninger er overbevist om at den nye kirke vil bli en pryde for byen og

Gjensidige

Norges eldste livsforsikrings-
og livrenteselskap
Stiftet 1847.

strøket. Kirken, som skal opføres i jernbetong, får et vakkert klokketårn, 2 sakristier og 150 sitteplaser. Stilen er moderne med et lett anstrøk av funksjonalisme. Byggearbeidet er allerede i full gang, og det er meningen at kirken skal stå ferdig til høsten. Grunnstensnedleggingen vil antagelig finne sted med det første. Den vil skje i all stilhet ved sognepresten. Kirkevegselen vil derimot bli foretatt av Hs. Høiærverdighet Biskopen og forhåpentlig bli riktig festlig. Allerede nu har det meldt sig tilreisende trosfeller fra Østland og Vestland som ønsker å ta del i festlighetene. Imidlertid er vår sogneprest travelt optatt av omsorgen for å skaffe den nye kirke et vakkert og verdig inventar. Til hans store glede er det strømmet inn gaver til dette formål selv fra herboende protestanter som gleder sig over at vår hellige Kirke endelig skal få en verdig ramme om sin majestetiske liturgi og et gudshus som er til ære og pryd for byen.

Nemo.

Man —

(etter Pierre l Ermite.)

Der en noen ganske små mikrober som er kilden til dødelige sykdommer. Det samme er tilfellet med enkelte små ord.

«Man —» dette lille ord på tre bokstaver hører til denne art. Det er så lite, så lite — Hr. Man ser ut som en riktig snild og kjekk gutt.

Og i virkeligheten er han en samvittighetsløs ødelegger. —

Se ham rett inn i ansiktet — han liker det ikke!

Men vi får ham heller aldri å se —

Dog — jeg kjenner ham og jeg skal beskrive ham for eder.

Han er et helt aparte vesen — hverken hvit eller svart, ja eller nei, ikke tykk og ikke mager — utflytende og klæbrig — overalt og ingen steder — man kan ikke gripe ham i strupen eller trekke ham i ørene — for han er der aldri!

Han har en bitte liten stemme — han mumler, han hvisker. Og allikevel blir han hørt av hele verden.

Har han sagt noe? Har han ikke sagt noe? Vær sikker: han får alltid sagt det han vil ha sagt.

Og plutselig er han vekk — — — —

Hr Man — viser sig alltid på de dager hvor vi har det vanskeligst —.

Vi hører ham allevegne akkurat som en summende moskito —.

Kan I høre ham:

Man sier at statskassen er tom —.

Man sier at en deflasjon ikke kan unngåes —.

Man har sett hr. NN ta penger ut av banken — mange penger. Den er visst ikke sikker — —.

*

I to måneder har hr. Man — bebudet at Tyskland holdt på å angripe oss — at Paris vilde bli utslettet ved midnattstid under flyenes gassbombeangrep — fort kjøp masker!

Og han har skapt en krigspanikk i likhet med den børspanikk som han skapte i forrige uke —.

Og en panikk som også feiet Flandin bort —.

*

Og i disse panikkstemninger — trives hr Man —

Han er overalt på samme gang — hos de fattige som hos de rike — i rådsforsamlingene, i Senatet, på børsen. Især elsker han børsen som han får til å reagere som barometer-nålen reagerer for været —

Han er all tillids død —

Han er skypumpen som raserer alt på sin vei og knuser alt den kommer over —

Særlig de små og værgeløse.

*

Denne hr. Man — hvor meget ondt har han ikke gjort —

Hvormange håp har han ikke knekket —!

Hvormange rykter har han ikke tilsølet —!

Hvormeget har han ikke ødelagt for de trengende: «Men kjære hr pastor man sier at han har penger som gress. Hvorfor da hjelper her?»

Hvad har han ikke ødelagt for mig i mitt innsamlingsarbeid —!

*

Denne hr. Man — dette heslige menneske — denne, stygge fugl — gid jeg kunde få tak på ham —!

Men han er alltid underveis —

Han går opad trapper — han tar heisen — han hvisker i krokene —

Kan man gripe en sky? Kan man stanse et rykte?

O, Herre — befri oss for denne hr. Man —! La oss få ham ut av landet, av våre forsamlinger, av våre stuer, av våre sakristier — befri oss for ham o Herre!

For 3die gang i Konnersreuth.

(Av Kristian Schjelderup).

Det har været stille om Konnersreuth de siste årene. Selv den største verdenssensasjon har erfaringsmessig kort levetid. Verden idag har også viktigere ting å beskjeftige sig med enn en bløden-de bondepике i en bortgjemt tysk landsby.

Bare et par ganger har der gått alamerende rykter gjennom pressen.

Først het det for noen år siden, at nu hadde Therese forutsagt verdens umiddelbart forestående undergang. — Dermed var hun kommet på linje med alle de andre mer eller mindre sinnssyke apokalyptikere.

Så kom meldingen om at en biskopkonferanse i Bayern uttrykkelig hadde forlangt at hun skulde legges inn til kontrollundersøkelse i en nøytral universitetsklinikk, hvis ikke vilde den katolske kirke intet mer ha med tilfellet å

Korrespondanse - kursur

i tilskjæring og veiledning i søm.

Skriv efter plan. Vedlegg svarporto.
Elevr inntas til kursur hele året

Lady tilskjærer- og syskole

Pilestredet 31 Oslo - Telefon 10129.

gjøre. Therese selv hadde vært villig, men foreldrene hadde bestemt motsatt sig det. — Dermed var chansene for hennes helgenkarriere forspilt.

Og endelig har nu i det siste ryktene gått om at nazistene hadde arrester henne, fordi hun i ekstasisk tilstand var kommet med nedsettende uttalelser om Hitler. Visstnok var hun sloppet fri igjen. Men hun var under stadig opsikt og ingen fremmede fikk komme til henne. — Dermed var hennes rolle for alvor utspilt. I det tredje rike er der ikke plass for fenomener av denne art!

Det var ikke minst dette siste rykte som fikk mig til å reise til Konnersreuth igjen, for selv å undersøke saken på nærmeste hold.

Var også Therese Neumann blitt et offer for nasjonalsosialismen?

*

Reisen går først til Regensburg for å søke det biskoppelige ordinariat om tillatelse til et besøk. Av tidligere erfaring vet jeg at Thereses far overhodet ikke slipper noen inn uten han kan forevise skriftlig tillatelse fra biskopen.

I ordinariatet meddeler man mig, at Therese selv har bedt om at besøkene hos henne må bli innskrenket mest mulig. Derfor gir man nu praktisk talt ikke lenger tillatelse til besøk. Da jeg imidlertid har vært i Konnersreuth et par ganger før og også kan forelegge særskilt anbefaling fra den katolske biskop i Oslo, vil man i dette tilfelle gjør undtagelse.

Jeg spør hvordan situasjonen er i øieblikket.

— Den er helt uforandret. De mange rykter, som er i omløp, er alle uriktige.

— Men har hun da ikke vært arrestert?

— Oss er det helt ukjent.

— Og profetiene om verdens nære ende?

— Vi kjenner intet til dem.

— Er det riktig at biskopene har forlangt en ny kontrollundersøkelse?

— Nei, det har bare vært ytret ønske om en sådan. Da Thereses far i 1927 gav sin tillitelse til den to ukers undersøkelse som den gang blev foretatt, var det forutsetningen at det skulde forbli med denne ene. Derfor har vi nu ingen rett til å forlange noen ny, vi må bøie oss for foreldrenes ønske om å få beholde henne hjemme.

— Og kirkens stilling til Therese og det som skjer i Konnersreuth?

— Vi har ingen endelig stilling tatt. Men vi følger utviklingen med største oppmerksomhet og samler omhyggelig alt materiale som kan belyse tilfellet. Først når Therese er død, kan kirken som sådan ta stilling.

*

Det er fem år siden sist jeg var i Konnersreuth.

Alt er som før. Den samme eiendommelige atmosfæren i den fattige lille landsbyen, høns og gjess, griser og skitne onger om hverandre i gatene, kirken overfylt ved den daglige gudstjeneste. Bare et par ytre trekk i billedet viser at vi også her er i det tredje rike: På skiltet i hovedgaten heter det nu «Ritter von Epps vei», markedsplassen -- hvor Neu-

mann-huset ligger — er omdøpt til «Adolf Hitlers Plass».

Mitt første besøk gjelder pastor Naber, Thereses skriftefar og åndelige veileder. Han er blitt eldre, håret er nu helt hvitt, men ellers er han den samme — vennlig, forekommende og åpen også overfor protestanten. En av disse høit kultiverte, fromme og menneskelig naturlige prester som den katolske kirke er så rik på. Ingen skal få mig til å tro at denne mann er en svindler.

— Ja, situasjonen er helt uforandret, forteller han. Alle fenomenene har holdt sig, om umulig har de utviklet sig ennu videre. — Så rmerkene er der, på hender og føtter efter naglene, i siden efter lansestikket, på hodet efter tornekronen. — Hver fredag gjennomlever hun fremdeles ekstasisk-visjonært Jesu lidelse og død, under svære blødninger. Det er bare i tiden mellom jul og faste og mellom påske og pinse at dette uteblir. Hennes egne lidelser synes herunder å bli stadig større. I fastetiden blør nu også knærne, og langfredag får hun sår på rygg og bryst efter hudstrykningen. — Hennes visjoner tar til, de er av helt historisk art og bringer fra år til år stadig flere nye enkelheter til de bibelske beretninger. Når hun f. eks. «ser» opvekkelsen av enkens sønn i Nain, ser hun først hvordan Jesus stenker vann (hellig Jordan-vann?) over den døde og dernest ånder på ham. — Også a udisjonene har holdt sig, fremdeles hører hun fremmede sprog bli talt og kan efterpå gjengi dem helt korrekt, arameisk, gresk, latin. Eiendommelig er det hvordan hun hører Peter — vanlig taler han galileisk dialekt, pinsedagen hører hun ham tale høitysk, i Rom taler han latin! — Men ennu betydningsfullere er to andre ting. Først de former hennes «ekstaser» efter hvert har antatt, fremfor alt den «tilstand av ophøietro» i hvilken skjulte ting åpenbares. Og dernest hennes sonelidelser. I en slags mystisk stedfortredelse overtar hun andre mennerskers lidelser, sykdom og synd, legemlig og sjelelig. Jeg fikk nylig brev fra en mann som fortalte at han hadde stått umiddelbart foran selvmord: da hadde han sett Therese Neumanns skikkelse, var blitt dypt rystet, hadde opgitt selvmordstanken og følte sig nu drevet til å skrive til presten. Senere viste det sig så, at nettop på denne tid hadde Therese gjennomgått en sterk åndelig lidelse, med dyp depresjon og livslede. Var det ikke dette Paulus mente da han skrev om å «utfylle Jesu Kristi lidelser?»

Og dette at hun ikke spiser?

Også dette fenomen har holdt sig. Om De vil tro det eller ikke, det er så. Siden julen 1922 har Therese ikke tatt noen fast næring til sig, siden julen 1926 har hun heller ikke tatt annen flytende næring enn en teskje vann for å kunne svelge hostien ved den daglige kommunion, siden september 1927 får hun heller ikke denne teskje vann. Denne fullstendige mangel på næring blev innledet med en visjon, hvor den hellige Therese viste sig for henne og sa at fra nu av skulde hun «ikke ha noen jordisk spise nødvendig lenger». Siden september 1930 er også de naturlige utsondringer ophørt.

Men meningen med dette «under?»

Ja, den forstår De bare i sammenheng med Thereses forhold til den hellige kommunion. Therese lever av alterens sakramente, av Kristus alene. Vet De hvad hun svarte da hun engang var i ekstatisk tilstand og en prest spurte henne om hun ikke kjente sult: «Av intet blir intet, hr. pastor. Jeg lever ikke av intet, jeg lever av frelseren. Han har sagt: Mitt legeme er i sannhet spise — hvorfor skulde det ikke en gang virkelig være tilfelle, hvis Han vil det?» — Hennes lengsel etter kommunionen er overordentlig, ofte er den så sterk at hun faller i avmakt. Når jeg bringer henne hostien, hender det at hun i ekstase ser frelseren selv komme. Det har også hendt, at hostien er kommet til henne uten at jeg har bragt henne den I forbindelse med hostien som Thereses eneste næring, har jeg ofte tenkt på at det menneskelige legeme jo fornyes hvert syvende år. Ikke så å forstå at Therese blir frelseren. Men der ligger allikevel noe «uhyggelig» i tanken, når vi ser saken ut herfra!

Jeg spør tilsist pastor Naber hvad der vel kan ligge til grunn for ryktene om Thereses fengsling. — Fengslet har hun iallfall aldri vært, svarer han. Men der har vært husundersøkelse både hos henne og i prestegården. Man fant intet! Therese har viktigere ting å beskjeftige sig med enn politikk. . . .

Kanskje har forøvrig ryktene sammenheng med dr. Fritz Gertichs skjebne — den protestantiske redaktør i München som under inntrykket av det han oplevet i Konnersreuth blev katolikk og som har skrevet det grunnleggende verk om Therese. Han blev fengslet i 1933 og drept 30. juni ifjor.

Så sitter jeg igjen hos Therese.

Jeg er kommet med tusen spørsmål på leben. Skulde det ikke endelig engang være mulig å trenge bakom alle disse fenomener og ved behendig «analyse» finne inn til denne kvinnes egentlige hemmelighet!

Men alle spørsmålene forstummer. Enhver nærgående inkvisisjon kjennes som helligbrøde overfor denne kvinne, der hun strålende lykkelig kommer fra kirken hvor hun har smykket altrene med blomster. De mange ytre «mirakler» interesserer overhodet ikke lenger, hennes egen personlighet holder en fangen. Denne enkle, jevne, barnlige fromhet, denne urokkelige religiøse visshet, og den godhet som lyser ut av de rene øine, denne åpne, likefremme naturlighet som synes å være så fjernt fra det vi vanligvis kjenner som hysteri.

Vi taler om blomster og farver, om fuglene som hun er så glad i, om norske skoger og fjell.

Og samtalen blir personlig. Hun er sjelesørgen. Jeg forstår hun har kunnet vært til hjelp for tusener som har søkt henne. . . .

Hun bad mig komme igjen dagen etter.

Og atter sitter vi lenge og taler sammen, meget lenge. Igjen kjenner jeg denne eiendommelige ån-

delige kraft som strømmer ut fra dette menneske. En menneskekunnskap langt ut over det vanlige, en vilje til å hjelpe, for hvilken ingen hindring synes for stor.

«Kom snart igjen», sier hun til slutt. «Her i huset kan De gå ut og inn som De vil, og De kan få undersøke og spørre om hvad De måtte ønske.»

Jeg ber henne ved avskjeden vise mig sårmerkene. Hun fjerner de sorte halvvanter som skjuler sårene, og rekker mig henderne. Jo, sårene er der ennå, som et blodrødt stempel påtrykket hånden, uten noen slags overgang mellom såret og den fine hvite hud. Men sårmerkene er ikke lenger runde som sist jeg så dem, de er firkantede.

— Senere spurte jeg pastor Naber om denne forandring. «Også jeg har undret mig over den, som over så meget annet», svarte han. «Det er jo f. eks. også underlig at hun har merket etter lansesticket på venstre side, mens hun ser Jesus bli stukket på høire. Engang spurte jeg henne om det, da hun var i ekstatisk tilstand. Og vet De hvad hun svarte? «Jo — dette har den kjære frelser gjort for at kritikere skal få noe å feste sig ved».

Jeg har i denne artikkel innskrenket mig til ganske enkelt å referere en del av det jeg har sett og hørt under dette nye besøk i Konnersreuth. Og avholder mig fra ethvert forsøk på «forklaring». Jeg tilstår åpent at jeg er i like stor villrede etter dette besøk som efter de tidligere.

At Thereses stigmatisasjon er ekte og at hun i ekstatisk-visjonær-auditativ tilstand gjennomlever Jesu lidelseshistorie og senere kan gjengi hvad hun har hørt på arameisk, latin og andre språk, ligger utenfor enhver tvil — hvordan vi nu enn skal forklare det. Derimot er det mig personlig umulig å kunne tro at hun virkelig lever uten å ta næring til sig. Men samtidig er det mig — ut fra mitt kjennskap til forholdene i Konnersreuth — like umulig å forstå hvordan næringsoptagelsen finner sted eller hvilke motiver skulde betinge at en slik svindel overhodet holdes vedlike. For Thereses egne omgivelser er det jo selve stigmatiseringen og visjonene som er de store undere. Mangelen på næringsoptagelse kommer i annen rekke. Rekkevidden av et fenomen som dette blir overhodet ikke forstått. Det skulde forøvrig nu også være gått tilstrekkelig lang tid til at «avsløringen» burde ha funnet sted — selv uten ny kontrollundersøkelse!

Det egentlige «under» i Konnersreuth er Therese selv. Denne enkle bondepике, som har kunnet oppleve alt dette og allikevel har beholdt sin naturlige fromhet og beskjedenhet. Som under alle tilskikkelser har bevaret en brennende kjærighet til den korsfestede, og hvis eneste ønske det er å lide for at andre skal få det godt.

Skulde noen kunne gjøre mig til kristen, måtte det være en personlighet som denne

Kristian Schjelderup.

(I Tidens Tegn).

Olsook - valfarten.

De som tenker å delta i valfarten til Stiklestad og overvære St. Olavs Forbunds landsmøte bedes snarest mulig anmelde sin deltagelse til **Hr. Honoré L. Barra, Dronningens gt. 21, Oslo, telef. 24 426.** Jernbanereisen Oslo—Trondheim, tur—retur vil koste kr. 42.20 III.kl. for enhver som deltar i denne fellesreise. Opholdet i Trondheim (losgi og kost) kan anslåes til kr. 8,00 pr. dag. Søndag 28. juli arrangeres festmiddag hvortil alle valfartens deltagere har adgang — kr. 7,00 pr. person.

Vår Feriekoloni.

Sommervarmen har satt inn — skolene er slutt — nu drar pikene glade av gårde under fru Sørums kjærlige og påpasselige varetekt. Noen sorgløse uker venter dem ute i det herlige Sylling — noen uker som alle våre trosfeller skaper ved sin offervillige støtte. Men der trengs mer enn det som ennå finnes i kassen — dog vet St. Vinsensforeningens ledere at også det vil komme, og går forhåpningsfulle i gang med å få det hele i sving.

En god håndrekning har Syforeningens flittige damer ydet, idet de har forarbeidet flere sett både praktiske og pene klæsplagg av vindjakketøi, samt supplert beholdningen av håndklær. Det var utstillet alt sammen på St. Josephs Institutt og blev vurdert etter fortjeneste av alle de damer som fikk anledning til å bese tingene.

Men nu gjelder det at ingen som på noen måte kan undvære litt av sitt jordiske mammon, holder sig tilbake. Kom og vær med å gi våre barn et par-tre sunde uker i sommarsol — det er bare et tiltak å avlevere sin skjerv! Og takk og ære får du igjen!

Bidrag 16/6—23/6.

S. L.	kr. 25.00
Musikalsk dameklubb	» 100.00
C. P.	» 20.00
S. U.	» 300.00
L. I.	» 50.00
R. Heinrichs	» 5.00
Fru Ustvedt	» 10.00
X.	» 5.00
N. N.	» 10.00
A. Tiberg	» 25.00

kr. 550.00

Ialt innkommet kr. 1065.00.

Spørsmål og svar.

(Under denne rubrikk vil vår høitkattede medarbeider, mgr. Kjelstrup i Kristiansand, svare på spørsmål som innsendes av våre abonnenter og som kan påregne almen interesse).

8. Statskirkevesen og katolsk kristendom.

Spørsmål: Hvilke er den norsk-lutherske statskirkes bekjennelsesskrifter eller symbolske bøker? Hvilken garanti har en lutheraner for at disse bøker inneholder den rette fortolkning av den hellige Skrift?

Tviler.

Svar: I Christian V's Norske Lov av 1687, 2. bok, I kap. — som vår grunnlov av 1814 § 2 viser tilbake til — heter det om religionen, at statens offentlige religion skal stemme overens med «den Hellige bibelske skrift, det Apostoliske, det Nikenske og det Atanasianske symbol, og den uforandrede, år 1530 overgivne Augsburgske bekjennelse, og «Luthers lille katekismus». Derved har de lutherske kirker i Danmark, Island og Norge fått et mindre antall bekjennelsesskrifter enn de lutherske kirker i Sverige, Finnland og Østersjø-landene. I Sverige er således også den såkalte Konkordiebok bekjennelsesskrift — d. v. s. at den svenske statskirke foruten den Augsburgske bekjennelse også bekjenner sig til den Augsburgske konfesjon Apologi, de Schmalkaldiske artikler, Luthers store katekismus og Konkordieformelen. Derved trer motsetningen til Calvins lære skarpere frem.

Selvfølgerig er der ingensomhelst garanti en lutheraner kan påberope sig for at disse bøker inneholder den rette bibelfortolkning. Luther hadde jo ikke fatt noget løfte om den Hellige Andes veiledning — like så litt som Calvin, Zwingli eller andre sektstiftere. Her står bibelfortolkning mot bibelfortolkning. Allikevel må det lutherske samfunds geistlige avlegge ed på disse bekjennelsesskrifter, som om de var inspirerte. Det inkonsekvente i denne handlemåte blir ennå mer iøinefallende når man tar i betraktning at protestantismen jo proklamerer «fri forskning» i motsetning til den gamle Moderkirkes tro på en av Kristus innsatt læremyndighet. Derfor skrev også vår store konvertitt, pastor dr. Kogh-Tønning, mens han ennå var luthersk geistlig: «Fri forskning og forpliktelse på bekjennelsesskrifter forholder sig til hverandre som en knytneve til et blått oie».

K. K.

9. Lutherdommens bekjennelsesskrifter.

Sp: Kan den katolske Kirke være statskirke — d. v. s. stå i samme forhold til det verdslige samfund som tilfellet er med lutherdommen i de skandinaviske land eller den episkopale kirke i England?

G. B.

Svar: Som Deres spørsmål er formet må det svares et bestemt nei. Ifølge katolsk tro har Kristus stiftet én stor verdenskirke med én prekestol til sannhetsordets forkynnelser, ikke en hel del småkapeller under kristennavnets felles tak. Derfor kaller han sin Kirke én hjord i én fåresti under én hyrde (Joh. 10,16) og derfor sier han: «Hvert rike som er splidaktig med sig selv skal gå tilgrunne» (Matt. 12,25). Et statskirkesamfund som savner organer for selvstyre og hvis presteskap ansettes av den verdslige øvrighet står således i absolutt strid med det billede Det Nye Testament gir oss av Kristi Kirke.

En kjent nordisk historiker, professor Westermarck ved universitetet i Helsingfors, skriver i sin lille bok «Kristendom og Moral»:

«Gjennem protestantismen blev kristendommen nasjonalisert. Man kan neppe tenke sig en større forvrengning av dens oprinnelige, universelle karakter enn at den blev en dagarbeider i det politiske samfunds, i statens tjeneste. Allerede da kristendommen blev statsreligion gjennemgikk dens stilling til staten en forandring, men det var først med protestantismen at stat og kirke blev intimt knyttet til hverandre.»

K. K.

Herhjemme: —

OSLO. — I det skjønneste St. Hansvær blev Kristi Legefest feiret med Pontifikalmesse og prosesjon. Som sedvanlig hadde St. Josephsøstrene smykket både St. Olavskirken og prosesjonens vei på det vakreste — og O. K. Y. bar som vanlig dagens byrde og hete, idet foreningen avga såvel ordensvern som fanebærer for de forskjellige kongregasjoner samt utførte det viktige, men meget anstrengende hverv: å kime menigheten til Guds hus. Å være ordensvern ved en slik anledning er en meget utakknemlig oppgave — og det er kanskje oppportunt å henlede de kirkesøkendes oppmerksomhet på at ynglingene har sine bestemte instruksjoner — og når de viser noen hen til en annen plass enn den man selv har utvalgt sig, er det kun disse instruksjoner de følger, så det bør være en selvfølge å forskåne dem fro personlige ubehageligheter av den grunn. Kirken var overfylt da vår flinke organist W. Olafsen intonerte med Bachs herlige musikk — i koret innfant sig efter hvert alle de herværende geistlige. Hs. høierverdighet biskopen celebrerte messen assistert av sogneprestene pater Notenboom og pater Bzdyl samt pastor Maesch. Sognepresten mgr. Irgens holdt festprekenen som han formet som en takk fordi vi har den lykke å ha Kristi virkelig tilstede blandt oss i våre kirker som en konkret realitet. Som en stor og gripende manifestasjon gikk derpå prosesjonen den sedvanlige vei rundt instituttets grunn hvor velsignelsen lystes med Sakramentet fra det på havetrappen opbyggede alter for derpå atter å bli lyst fra kirken trap. Ved sin vakre sang hadde kirkens kor sin store andel i at hele høitideligheten blev en uforglemmelig festlig stund. Om kvelden var der festandakt ved kirkens prester og med preken av sognepresten.

OSLO. — En musikalsk dameklubb: «Vinåtta» avholdt torsdag den 20. juni sitt siste møte for denne sesong, som den innledet ved først å bringe et større beløp til vår feriekoloni. Da klubbens arbeidsmetode er forbillidig, skal den omtales her. Den forener nemlig i høi grad det nyttige med det behagelige, idet den ved sine 14-daglige sammenkomster foruten å dyrke sine musikalske interesser, såvel vokalt som instrumentalt, på mange forskjellige måter samler penger i sin kasse til bruk for gode katolske oie-med — to år i trekk er således vår feriekoloni blitt rike- lig betenkt. Navnet «Vinåtta» er en gammel-norsk betegnelse for vennskap, som trives og blomstrer i den ramme av harmoni og kjærlighet til nesten som klubben avgir. For fullstendighets skyld skal nevnes at den utsender en egen illustrert avis, som man trygt kan si er uten side-stykke som journalistisk prestasjon og som engang vil bli den reneste kapitalanbringelse for alle samlere å erhverve sig, da den kun kommer i et meget lite oplag, men til gjengjeld i særdeles utsøkt utstyr. Vi omtaler «Vinåtta» så utførlig for å fremheve hvad der kan utrettes med forholdsvis få midler når disse midler samles og føres mot et bestemt mål.

OSLO. — Eksamenfestene avholdtes i år lørdag den 22. og mandag den 24. juni av henholdsvis St. Sunivaskolen og St. Olavs menighetsskoler. Det festlig smykkede gymnastikklokale på St. Sunivaskolen var fylt av elevenes foreldre og pårørende samt en del interesserte med hs. høierverdighet biskopen i spissen. Som sedvanlig avla elevene prøver på sine ferdigheter, idet deklamasjoner og sang på tysk, fransk og engelsk demonstrerte skolens utmerkede

undervisning i disse fag. Karakteroplesningen blev foretatt av sognepresten mgr. Irgens og gav også et godt bilde av elevenes flid og dyktighet — men man må ikke glemme at det er også skolen til ære om den formår å inn- gi sine elever den interesse for arbeidet som gir sig utslag i flid. Følgende elever har ikke i dette skoleår forsømt en dag: Erik Helmer Nilsen, Lillian Cooke, Irene Jensen, Anne Lise Haugen, Karen Larsen, Ulla Andresen, Hjørdis Cooke, Mary Cooke, Kirstin Schiøtz, Anne Marie Bruhn, Maggie Sollie Sandum og Germaine Jacobsen. I sin tale efter karakteroplesningen bragte mgr. Irgens først skolens takk til lærerinnene frk. Coll, som nu skal forlate skolen, og frk. Østensvig — og takket dernæst de flinke middel- skoleelever som ved å gå op i år til eksamen som privatister og opnå gode resultater, har bidradd så meget til at St. Sunivaskolen nu har utsikt til å få sitt store ønske opfylt: å opnå eksamensrett. Sognepresten fremhevet derpå skolen betydningfulle innsats som samfundsbevarende faktor, idet den hvilte på et sterkt livssyn som bandt alle dens lærerkrefter sammen i en ensrettethet som beskyttet mot den usikkerhet som ellers lett opstod i en skoles ledelse, hvor så mange forskjellige anskuelser kunde gjøre sig gjeldende. Dernest ba han elevene minnes at det som det kom an på i livet var å erhverve sig den «karakterens vederheftighet», som skapte gode, sunde, glade mennesker med handlekraft og levedyktighet. — Efter festen var der anledning til å bese elevenes hånarbeitsuttstilling, der som sedvanlig forenet den rent tekniske ferdighet med en ut- søkt smak og allsidig materialbehandling. — St. Olavs menighetsskole avholdt som allerede nevnt sin eksamen- fest mandag d. 24. juni i festivitetslokalet, St. Olavs prestegård. Det var gledelig å se den interesse som disse skoler omfattes med: foruten foreldrene var en stor del av menig- heten møtt frem — likeledes var hs. høiarv. biskopen og en fyldig representasjon for geistligheten tilstede. Efter at elevene hadde avgitt tilfredsstillende prøver på sin arbeids- somhet og sunget et par-tre vakre korsanger — opleste sognepresten karakterene, idet han først nevnte at to av barna: Aloys Valente og Leif Kristensen ikke har forsømt noen skoledag. De barn som forlater skolen, fikk sine av- gangsviðnesbyrd — der oplystes at de som skulde fre- kventere middelskolen hadde bestått optagelsesprøven — og mgr. Irgens talte derpå til barna, idet han pointerte at særlig disse skoler med sine katolske barn står prestenes hjerter nær, da de jo representerer katolisismens fremtids- håp her i landet. Foruten kunnskapsmeddelelse efter fol- keskolens plan, la man altså vekt på å festne elevenes ka- tolske overbevisning og holdning, så at de kunde stå fast i sin trosbekjennelse og livssyn når de senere blev overlatt til sig selv og kom ut i vanskeligere forhold mellem anderle- des tenkende enn dem selv. Med de beste ønsker for deres arbeidsvilje og pliktopfyllende troskap og pålitelighet slut- tet mgr. Irgens med å be biskopen lyse velsignelsen. Man avsang ensont «Store Gud, vi lover Dig —» og til tonene av «Jeg vil verge mitt land —» marsjerte barna ut og skolen lærerkrefter mottok en veltjent takk fra de tilstede- værende presters og foreldres side.

Arendal. Mandag 3. juni avholdtes møte av St. Fran- ciskus 3die orden med invielse til Jesu hellige Hjerte. Ef- ter at «veni oreator spiritus» var sunget holdt pater Leo v. Eekeren en manende preken, hvorefter innvielse, pavelig vel- signesle samt en av st. Franciskus salmene.

Altret var vakkert pyntet og det blev en sjelden høitids- stund som den lille skare tertiarer er meget takknemlig for.

T. U.

— og derute

OXFORD. — I denne by har fornylig et katolsk arbeiderblad sett dagens lys. Dets navn er «Catholic Worker» og det utgis av det katolske arbeiderkollegium. Bladets chefredaktør er John Ford som selv har vært dokkarbeider i Manchester.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri, Telf. 10877, OSLO.